

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Ζ. ΖΟΖΕΦ - ΠΕΝΩ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.—Ο όρατος 'Ανσέλιμο, όποιος τόπος, πού παρουσιάζεται ως κινηματογραφικός όραση, προσπαθεί να μιλήσει στα ήθηνα του την Λουκιανή, τη σύζυγο ενός περιφημου διαματωσιού, του 'Αρχωνος του Μυστηρίου, όπως τον λέει, ό οποίος, με τά καταπληκτικά πειράματά του, έχει άναστατώσει τή Παρίσι. 'Η Λουκιανή, άν και λατρεύει τόν σύζυγο της, θυμώνει κάθε τόσο μαζί του, γιατί νομίζει πως τήν παραμέλει προς χάριν τής όχής του. Καί για να τόν έκδικήσει, πηγαίνει μία βράδυ μαζί με τόν 'Ανσέλιμο ένα χωματικό κέντρο. Φεύγει από και ό 'Ανσέλιμο τήν βάζει σ' ένα αυτοκίνητο, για να τήν πάει στό σπίτι της. Μά όταν εκείνος μένει μόνος, βλέπει μπροστά του μία ψηλή, μελαχροινή γυναίκα, γνώστη του, χωρίς άλλο, από τό παρελθόν, ή όποια του λέει απειλητικά τίς λέξεις: «Σ έ λ γ ο ι» και φεύγει. Ο 'Ανσέλιμο γυρίζει στό σπίτι του, μά καθώς ανέβαινε από διαμερίσμα του, πάντασι από χέρια, έπειτα από ένα επεισόδιο, μ' έναν σύνοικο του, τόν καλλιτέχη τού μυστικ - χαλ Κάρλο. Τόν χτυπάει άσχημα κι ό Κάρλο τού φωνάζει πως θά τόν έκδικήσει. Τέλος ό 'Ανσέλιμο μπαίνει στό διαμερίσμα του κι εκεί βρίσκει μία έπιστολή, πού τόν άναστατώνει και τόν πλημμυρίζει από φόβο. Παίρνει τήν έπιστολή αυτή και πηγαίνει στό γραφείο κάποιου έμπόρου μαργαριτών, τού Ζακινώ, με τόν όποιο είχε άλλους όποιους συλλογίες. Μόλις διασάξει ό Ζακινώ τήν έπιστολή, τρομοκρατείται κι αυτός. Σε λίγες μέρες ό 'Ανσέλιμο λαβαίνει καλύτερη απειλητική έπιστολή κι έπειτα απ' αυτήν άποφασίζει να εγκαταλείψει τή Παρίσι. Καθώς λοιπόν κάνει έξאלος τίς έτοιμασίες τής άναχωρήσεώς του, μπαίνει μέσα έξαλλη ή Λουκιανή, ή όποια του λέει ότι είχε πού όλίγο μία τρομερή σπηγή με τό σύζυγο της. Τού άνακοινώνει ότι είνε πρόθυμη να τόν άκολουθήσει στο ζώλλουον και τού έμπιστεύεται τά χρήματά της, τά κοσμημάτά της, όξίς μαζί έκταμιουργία περίπου φράγκων, και φεύγει. Μά έναγυρίζοντας στό ξενοδοχείο της, ή Λουκιανή συμφιλιώνεται με τό σύζυγο της και άμέσως τρέχει πάλι στό σπίτι του 'Ανσέλιμο, για να έναπαύσει τά κοσμημάτα και τά χρήματα. Έκείνος όμως άρνείται να τής τά έπιστρέψει και ή Λουκιανή, άρπαχοντας ένα σιδερένο χερσόκοπτηρα, όρμει, μακρινή έκείνου του... Έπειτα από λίγη ώρα, ό 'Ανσέλιμο βρίσκεται νεκρός στην κούρα του. Ο άστυνομικός φάναον άμέσως έπί τόπου και άρχίζουν τί έρευνες για ν' ανακαλύψουν τόν δολοφόνο, όλες τους δε ή ύποψιες στρέφονται κατά τού Κάρλο, γιατί έέρουν πως στείλησε τόν 'Ανσέλιμο επί θά τόν σκοτώσει.

(Συνέχεια έκ τού προηγούμενου)

—...Λυπήθηκα πολύ, είτε ό 'Αρχων του Μυστηρίου, συμπεληρόντας τη γυναίκα του, γιατί αυτό τό μικρό 'εγύρισμα' τού δοκιμαστικού, πού θά διασκέδαζε τόσο πολύ τη Λουκιανή, είχε άποφασιστεί για τήν έθαιμένη τού πρωί, γιατί για τήν άλλη μέρα τό πρωί άκριβώς είχε κλεισει ραντεβού με τόν κ. Βουαντάρ, τού γνωστό κατασκευαστή ταχυδακτυλουργικών μηχανημάτων, για μερικές δοκιμές, σχετικές με τό προσεχές μεγάλο μου νούμερο 'Η Σφιγξ'. 'Η γυναίκα μου, καθώς έζήτησε, είνε βοηθός μου και πολύ λίγα από τά νούμερά μου μπορούν να γίνουν χωρίς αυτή... 'Η παρουσία της λοιπόν ήταν άπολύτως άπαραίτητη στις δοκιμές.

Ο 'Αρχων του Μυστηρίου στάθηκε μία στιγμή κι έπειτα έ-ξακολουθούσε:

—'Εξ άλλου, ή δοκιμές αυτές ήταν άδύνατον ν' άνασφάλιζο, γιατί τότε τά μηχανήματα δέν θά μπορούσαν να μου παραδοθούν πρό της άναχωρήσεώς μου για τίς 'Ηνωμένες Πολιτείες. Γι' αυτό, όταν έβιασα πως ή γυναίκα μου είχε ραντεβού με τόν κ. 'Ανσέλιμο, για τήν άλλη μέρα, τής είπα να πάη να τόν ειδοποιήση να τό άναβάλουν. Γι' αυτό τόν έπεσκέφθη και δεύτερη φορά έκένο τό βράδυ...

Βρήκα τόν κ. 'Ανσέλιμο έτοιμο να θγη έξω, συνέχισε ή Λουκιανή. Φορούσε τά γάντια του και τό πινελφόρι του. Μού φάνηκε μάλιστα πως δέν δισαρεστήθηκε για τή ματαίωση τού ραντεβού, άπασχολημένος καθώς ήταν με τίς προετοιμασίες τής άναχωρήσεώς του.

—Σάς άνακοίνωσε τό λόγο, πού τόν άνάγκασε να φύγει τόσο έπειγόντως; ρώτησε ό διαμεριματάρχης κ. 'Ινιέτ.

—Όχι... Θυμιάμαι μάλιστα ότι τόν ρώτησα, πού σκόπευε να πάη. Μά έκείνος άπάντησε πολύ άδριστα στην έρώτησή μου πού ώστόσο δέν ήταν καθόλου άδίκαιτη. 'Απάντησε μ' αυτές τίς λέξεις περίπου: «Ω! φύγυ για πολύ μακριά... 'Η άναγώρησή μου από δω, άν και δέν τήν έπρόβλεπα καθόλου, είνε άπαραίτητη». Δέν έμεινα στο διαμέρισμά του ούτε τρία λεπτά... Δέν έκάθησα καν... Κατέθηκα μαζί με τόν κ. 'Ανσέλιμο.

—Τί ώρα ήταν εκείνη τη στιγμή;..

—Δέν θά μπορούσα να σάς άπαντήσω άκριβώς... Μά, κατά προσέγγιση, ένίνα και τέταρτο με έννέα και έικοσι.

—'Η μεγάλη πόρτα κάτω ήταν κλειστή;

—Όχι κύριε, ήταν άνοιχτή... Τό θυμάμαι πολύ καλά, γιατί πολλοί έννοικοι — καλλιτέχνιοι, μού φαίνεται — περνούσαν συγχρόνως με μέσ απ' αυτή... Συνατήσαμε τό σύζυγο του και τό βοηθό του τόν 'Ιλαίρ στην πλατεία τού 'Αστρου...

—...Ναι, συνέχισε ό 'Αρχων του Μυστηρίου, γύ-

ριζα στα κίσκια μαζί με τόν 'Ιλαίρ για να πάρω μία 'Εφημερίδα του Χρηματιστηρίου. Κοιβενητιάσαμε, όταν είδα τη γυναίκα μου με τόν 'Ανσέλιμο, πού ανέβαιναν τη λεωφόρο Βαγκρά κι' έτρεξα να τούς προηάτησω... Προσκάλεσα τόν 'Ανσέλιμο να πάρη μαζί μας ένα όρεκτικό... μά άρνήθηκε, λέγοντας πως είχε ένα έπείγου ραντεβού.

—Δέν σάς είπε με πούον;

—'Όχι... 'Αποχαριτωθήκαμε μόνος έγκάρδια κι' έφυγε... 'Η γυναίκα μου κι' έγώ γυρίσαμε τότε στό ξενοδοχείο μας.

—Τί ώρα ήταν;

—Δέκα παρά κάτι λεπτά άκριβώς... Μην έκπληττεσθε, κύριε, πού μπορώ και σάς ύποδεικνύω τήν ώρα με τόση άκριβεία... Σας παρακαλώ, φωνάζει να μπουν μέσα δυο πρόσωπα, πού μάς συνδεδευσαν ως έδώ κι' απ' τά όποια τό ένα είνε ό γραμματέας τού ξενοδοχείου μας και τό άλλο ή καμαριέρα τού πατώματός μας.

Ήράγματι, μπήκαν τότε μέσα ένας κύριος με ρεντιγκότα και μία εύρωστη γυναίκα.

Ο κύριος δήλωσε πως άνομαζόταν Σανέλλι και πως είχε γεννηθή στη Βέρνη και είχε:

—Εμμοίμα πολύ καλά ότι τήν περασμένη Τρίτη έτοιμαζόμου ν' αφήσω τήν ύπηρεσία μου κατά τίς δέκα, όπως πάντα. Άνησυχουσα λίγο, βλέποντας ότι δέν είχε φθάσει ακόμα ό άντικαταστάτης μου της νυκτός, γιατί μερικοί φίλοι μου με περιμέναν για να περάσουμε τό βράδυ μαζί... Κύτταξα λοιπόν με προσοχή όσους έμειναν στο ξενοδοχείο. Ο άντικαταστάτης έφτασε στις δέκα άκριβώς... Μά λίγο πρωτήτερα βεβαιώνω πως είδα τον κ. και τήν κ. Μουρρά να μπαίνουν μέσα... Ο κ. Μουρρά μάλιστα κρέστωσε στα χέρια του μία εφημερίδα... Τους καλησπέρια κι' αυτοί μου άναπατέδωσαν τό χαιρετιόμο μου.

Κατόπι προχώρησε ή καμαριέρα, για να κάνει κι' αυτή τήν κατάθεσή της. 'Όνομαζόταν Ρόζα Βώσερ και είχε γεννηθή στη Ζυριχη.

Κατέβασε ότι, όπως θυμότανε πολύ καλά, τήν περασμένη Τρίτη, στις δέκα και μισή, τής είχαν χτυπήσει τό κουδούνι από τό δωμάτιο 17, τού κ. και τής κ. Μουρρά. Ο κ. Μουρρά, φορώντας τίς πυτζάμα του και τίς παντοφλες του, τής άνοιξε ό ίδιος και τήν παρακάλεσε να περάση τό πρωί μερικές βελονίες σε κάποιο ρούχο, πού είχε σκιστή. 'Η κ. Μουρρά, τής ώρα εκείνη, ήταν πλγασιασμένη και διάβαζε κάποιο βιβλίο.

—Καλά... Καλά... Έυχαριστώ, είπε ό διαμεριματάρχης. Μπορείτε ν' άπουρηθήτε...

Ο κ. 'Ινιέτ τά είχε χαμένα. Αυτές ή δυο μαρτυρίες έβγαζαν όλωσδιόλο έξω από τήν ύπόθεση τόν 'Αρχοντα του Μυστηρίου και τη γυναίκα του. Ο φόνος είχε γίνει μεταξύ τών δέκα και τών έντεκα παρά έικοσι έντε. Λοιπόν, στις δέκα παρά λίγα λεπτά, ό 'Αρχων του Μυστηρίου κι' ή γυναίκα του έναγυρίζαν στο ξενοδοχείο τους... και στις δέκα και μισή πάνω-κάτω, ό 'Αρχων του Μυστηρίου, φορώντας τήν πυτζάμα του, κουβέντιασε με τη γυναίκα του. 'Η μισή αυτή ώρα δέν έφτασε στο βαμματοσιό να φύγει από τό ξενοδοχείο του, να πάη στη λεωφόρο Τέρν, να σκοτώσει τόν 'Ανσέλιμο, να περιβάλη τό έγκλημα μ' ένα άνεξήγητιστο μυστήριο και κατόπι να γυρίση πάλι στό ξενοδοχείο και να φορήση τήν πυτζάμα του και τίς παντοφλες του... Αυτό ήταν άπολύτως άδύνατον...

—'Ετσι, αυτό τό ίχνος έσθηνε... Καί όμως...

—Κύρια, είπε ό διαμεριματάρχης, πριν πάτε στην 'Ανσέλιμο τήν περασμένη Τρίτη, εήγηστε στην Τράπεζά σας κι' άπουράτε ένα χρηματικό ποσό άρκετά στοργυλλό, καθώς και τά κοσμημάτά σας;

—Μάλιστα, κύριε, άπάντησε ή Λουκιανή.

—'Ενας άνθρωπος τής ύπηρεσίας τού 'Ανσέλιμο — έξακολούθησε ό διαμεριματάρχης—καταθέτει ότι είδε στο διαμέρισμά του, έπάνω σ' ένα τραπέζι, ένα σωρό κοσμημάτων, καθώς και χερτονομήματα τόν χίλιον φράγκων μέσα σ' ένα φάκελλο...

—Αυτό δέν έχει καμιά σχέση με μένα, άπάντησε ή Λουκιανή. Στο νέο μεγάλο νούμερο, για

τό όποιο σάς μιλήσε πρό όλίγου ό σύζυγός μου, στή «Σφιγγα», δέν θά συνεργάζωμαι μαζί του από τά παρασκήνια, όπως Έκανα ώς τώρα, μά θά παρουσιαστώ στή σκηνή, μ' ένα κοστουμι ειδικό, πολύ πλούσιο και θά φοράω όλα μου τά κοσμήματα. Πήγα λοιπόν και πά πήρα από τήν Τράπεζα, γιά να τά φορέσω στίς πρόθεσ και να βεβαιωθώ Έτσι ότι δέν θά μέ στενοχωρούν κι' ότι δέν θά γατζώνουν σε κανένα ταχυδακτυλουργικό σύνεργο. Συγχρόνως άπέσπαρα από τόν τρέχοντα λογαριασμό μου μερικά χρήματα, γιά να πληρώσω τίς καλοκαιρινές μου τουαλέτες. Έξ' άλλου, πριν πάω στού 'Ανσέλμο, κατέθεσα τά κοσμήματα και τά χρήματά μου στο ξενοδοχείο μέσα σε μία βαλίτσα με ειδική κλειδιονιά... 'Ιδού μάλιστα τά χρήματα.

Κι' έβαλε επάνω στο τραπέζι δεκαεφτά χιλιάρια.
—'Επειδή δέ—συνέχισε ό 'Αρχων του Μυστηρίου—ό πρωινός τύπος μιλάει έν έκτάσει γιά τά κοσμήματα τίς φουσητριώδους εανθής κυρίας, είχαμε τήν ένπνευση να σάς φέρουμε και τά κοσμήματα τίς συζύγου μου... 'Ιδού τα!...

Κι' ό 'Αρχων του Μυστηρίου έθγαλε από τήν τσέπη του έπανωφοριού του ένα δερμάτινο σακκό και τόν άδειασε επάνω στο τραπέζι: «'Ηταν γεμάτος από περιβέραια, βραχιόλια, κτλ.

Ό κ. 'Ινιέτ χτύπησε τό κουδούνι κι' ένας κλητήρας παρουσιάστηκε.

—Φέρτε τό Νταρμπουάν, είπε, ό Νταρμπουάν που περιμένει πρό μιάς ώρας στον άντιάλαμο, μήπκε μέσα.

—Γνωρίζεις τήν κυρία; τόν ρώτησε ό διαμερισματάρχη.

—Μάλιστα, κύριε... Είνε ή κυρία που ήρθε στού δυστυχημένου κ. 'Ανσέλμο τήν περασμένη Τρίτη, τή μέρα που...

—Πόση ώρα έμεινα στο διαμερίμά του;

—Ω! πολύ λίγο... 'Εφευγα, να κάνω ένα θέλημα όταν ή κυρία ήρθε... 'Όταν ξαναγύρισα στίς όχτώ και δέκα, ή κυρία είχε φύγει κιόλας...

—Υπήρχε ένας σωρός από κοσμήματα επάνω στο τραπέζι του 'Ανσέλμο... Τά είδες;... Μήπως ήσαν αυτά έδώ;...

Και ό κ. 'Ινιέτ έδειξε στον Νταρμπουάν τό λαμπρό σωρό τών κοσμημάτων, που ήταν μπροστά του.

Ό Νταρμπουάν πλησίασε κι' έσκυψε. 'Εμεινε μερικέσ στιγμές ακίνητος, με τά μάτια καρφωμένα στα κοσμήματα. Επειτα είπε:

—Κύριε διαμερισματάρχα, νομίζω ότι ποτέ άλλοτε δέν είδα τά κοσμήματα, που μου δείχνετε τώρα.

—Πού βασιζεις τήν έντύπωση σου αυτή;...

—'Ανάμεσα στα άλλα κοσμήματα, που είδα στού 'Ανσέλμο, ήσαν λιγώτερα μαργαριτάρια και περισσότερο διαμάντια...

Αυτά, που μου δείχνετε τώρα, μοιάζουν με οικογενειακά κοσμήματα, ένω τά άλλα φαίνονται σαν πώς προερχόντουσαν κατ' ευθέαν από τά κομηματοπωλεία τής ρί ντε λά Παί. Δέν εινε ποτέ 'ιδιο είδους.

—Μπορείς ν' άποσπρήξ, Νταρμπουάν.

—Όταν ό Νταρμπουάν βγήκε έξω, ό κ. 'Ινιέτ ρώτησε:

—Και τώρα, κυρία, αναγνωρίζετε αυτό τό δαχτυλίδι, αυτό τό μπρασελέ κι' αυτό τό κολλίε;

Και τής έδειξε τά κοσμήματα που είχαν βρεθί στο διαμέριμα του Κάρλο.

—'Η Λουκιανή άπάντησε άμέσως:

—Καθόλου... Δέν ήσαν ποτέ δικά μου... Είνε ή πρώτη φορά που τά βλέπω...

Ό κ. 'Ινιέτ μέ δυσκόλια συγκρατούσε τήν όργη του. Βρισκόταν πάντοτε μέσα στα ίδια ακοάδια. Αυτή ή άνάκρισι δέν είχε φέρε κανένα άποτέλεσμα.

—Μπορούμε, κύριε, να σάς δώσουμε καμμιά άλλη πληροφορία; ρώτησε ό 'Αρχων του Μυστηρίου.

Ό διαμερισματάρχης θά ήθελε ν' άπάντηση στού θαυματοποιό με τόν άπότομο τόνο, που έπαιρνε συνήθως, όταν οι έξεταζόμενοι δέν τού ήσαν χρήσιμοι σε τίποτε, Μά συγκρατήθηκε, λόγω τής παρουσίας τής Λουκιανής.

—'Όχι, κύριε... Τελειώσαμε... Έκτός άν με τή μαγική σας

τέχνη θά μπορούσατε να μάς φωτίσετε πώς μπορεί να διπλοκλειωθί και να διπλοσυντηρηθί μία πόρτα άπ' έξω, στή στιγμή που όλα τά κλειδιά της βρίσκονται μέσα...

Ό 'Αρχων του Μυστηρίου άπάντησε σοβαρά:

—Κύριε διαμερισματάρχα, ή επαγγελματική μου πείρα είνε στή διάθεσί σας. 'Αν επισκεφθώ τό διαμέριμα τό δυστυχημένου αυτόου 'Ανσέλμο και άν μου δείξετε τό περίφημο κουτί, μέσα στο όποιο βρέθηκαν τά κλειδιά, δέν θά μου είνε ίσως άσύμμετο να σάς έξηγήσω πώς έπληρησε ό δολοφόνος...

Τό πρόσωπο του κ. 'Ινιέτ φωτίστηκε...

—Μά, με μεγάλη μου ευχαρίστησι! φώναξε. 'Αν πετύχετε, σάς βεβαιώνω πώς ή ευγνωμοσύνη μας...

—'Ας μή μιλάμε γι' αυτό! τόν διέταξε ό 'Αρχων του Μυστηρίου. Σάς παρακαλώ μόνο να μην άναμιξετε τόνωμα τής γυναικάς μου και τό δικό μου σ' αυτή τήν ύπόθεσι... 'Επίσης επιθυμώ να μην άναφερθών καθόλου και άν ακόμα κατορθώσω να διαφωτίσω τό μυστήριον... Θά ήταν μιά πολύ άσχημη ρεκλάμα...

—Είμαστε έντελώς σύμφωνοι...

—Έξ' άλλου, έξακολούθησε ό 'Αρχων του Μυστηρίου, δέν σάς έγλυψα γιά τήν έπιτυχία μου... Τό πρόβλημα μου φαίνεται πολύ δύσκολο... Σάς λέω μόνο πώς θά κάνω ό,τι μπορώ...

—Και ποτε θα ευκαιρήσετε να πάμε να επισκερθώμε τό διαμέριμα του 'Ανσέλμο;

—'Όποτε βέλτε.

—'Όσο τό δυνατό νωρίτερα... Θέλετε άπόψε στίς ένένα;

—Ωραία... Σύμφωνοι κύριε διαμερισματάρχα... Στίς ένένα...

'Εκείνη τή στιγμή, ό κλητήρας εξασηπτικέ μέσα και είπε:

—Συγγνώμη, κύριε διαμερισματάρχα. Μά είνε έξω φρενώ μιά κυρία, που περιμένει πρό ένός τετάρτου... Κάνει φασαρία. Φωνάζει και διασαυρτίεται!

—Φυσικά, διασαυρτίεται!... φώναζε μανιασμένη ή ΜΙΛΛυ ή 'Αμερικανίδα, μπαίνοντας μέσα... Με παρακαλέσατε νάρθώ έδώ και ήρθα... Και με κάνετε και περιμένα τώση ώρα σαν να έπρόκειτο γιά κανένα ρουφετι μου... Σάς βεβαιώνω, κύριε, ότι... 'Α!... 'Ω!...

Στάθηκε μονοιάς κι' έγινε κατάκλημη, καθώς άντίκρυσε τόν 'Αρχοντα του Μυστηρίου.

Έκανε μερικά βήματα μπροστά, τρεκλίζοντας... 'Απλώσε τά χέρια τής πρός τό θαυματοποιό κι' έπεσε λιπόθυμη κάτω, με τά μούτρα...

Συνήλαθε άρκετά γρήγορα επάνω στο σφά όπου τήν είχαν έσπλώσει. Τα μάτια τής άνοιξαν, κτύταξαν γύρω τής εαφιασμένα, είδαν τόν 'Αρχοντα του Μυστηρίου και πήραν μιά έκφρασι άγωνίας, τήν όποια όμως κατέπιξε άμέσως.

—'Επειτα γύρισε άλλού τά βλέμματα τής και δέν κτύταξε

πεία, παρά μόνο τόν κ. 'Ινιέτ.

—Συχαρήστε με, κύριε... είπε. 'Υποφέρω από τήν καρδιά μου... Αυτό μου συμβαίνει συχνά... Γελιοποιήθηκα...

Μιλούσε τώρα με γλυκύτητα.

Ό κ. 'Ινιέτ τής είπε, δείχνοντάς τής τόν 'Αρχοντα του Μυστηρίου:

—'Ό κύριος, που είνε ό μεγάλος μας θαυματοποιός, ό 'Αρχων του Μυστηρίου, φαίνεται πώς σας τρώμασε λίγο...

—Ω, Καθόλου!... Ό κύριος δέν έχει καμμιά σχέση με τήν άνόητη λιποθυμία μου... Δέν γνωρίζω τόν κύριο... Δέν τόν είδα ποτέ άλλοτε... 'Α! Είνε ό κύριος... Ό περιήμος 'Αρχων του Μυστηρίου... Χαίρω πολύ... Θάρθώ να σάς χειροκροτήσω κανένα βράδυ... Τώρα, κύριε άστυνόμε, είμαι στή διάθεσί σας...

Ό κ. και ή κ. Μουρρώ βγήκαν έξω, ό πρώτος με ύφος άδιάφορο, ή δεύτερη συγκινημένη.

Όταν ή πόρτα ξανάκλεισε πίσω τους, ό κ. 'Ινιέτ έμεινε μερικέσ στιγμές σιωπηλός κι' έπειτα είπε:

—Κυρία, άν σάς παρακάλεσα νάρθητε να μιλήσετε μαζί μου, τό Έκανα αυτό γιά να σάς απαλλάξω από ένουχλήσεις που μπορεί να είνε πολύ σοβαρές.

('Ακολουθεί)

'Η θελκτική θεντέτα Μαντελέν Καρόλ, ή όποια έθριάμβευσε στο φιλμ: «'Όταν ήμουν κατάσκοπος».